

CHIARA LUBICH

RÓMA FELTÁMADÁSA¹

Ha elnézem ezt a Rómát, és látom, hogy milyen, akkor Ideálokat távolinak érzem, olyan távolinak, mint azt a kort, amikor a nagy szentek és a nagy vértanúk életükkel az örök Fényt sugározták szét, amely még ezeknek a történelmi épületeknek a falait is beragyogta. Ezek a falak még most is állnak, hogy tanúságot tegyenek arról a szeretetről, amely az első keresztényeket egyesítette.

Kiáltó ellentétben ezzel a korrallal, a mai Róma utcáit elárasztja a világ minden hívságával és szennyével, betör az otthonok rejtekébe, ahol felüti fejét a gyűlölködés, a nyugtalanság és mindenféle bűn.

Utópiának mondanám Ideálokat, ha nem gondolnék Jézusra, aki szintén ehhez hasonló világot látott maga körül, s akit élete tetőpontján mintha maga alá temetett volna ez a világ, mintha legyőzte volna a rossz.

Ő is végignézett ezen az egész tömegen, amelyet úgy szeretett, mint saját magát; Ő teremtette ezeket az embereket, és újra létre akarta hozni azt a köteléket, amely egyesíti őket Vele, mint gyermekeket az Atyával, és egyesíti a testvért a testvérral.

Azért jött közénk, hogy újra összegyűjtse a család tagjait, hogy mindenkit egyggyé tegyen.

Jézus Tűzzel és Igazsággal teli szavai elégették a hívság bozótját, amely benőtte az emberek szíve mélyén és az emberek közt jelen levő Örökkévalót. Többségük értette ugyan szavait, de ennek ellenére nem akarta azokat felfogni és továbbra is fénytelen, élettelen maradt tekintetük, mert lelkük sötétségben maradt.

S mindez azért, mert szabadnak teremtette őket.

Jézus a mennyből szállt alá földre és képes lett volna mindenkit egyetlen pillantásával feltámasztani. De mivel az emberek Isten képmására lettek teremtve, meg kellett hogy hagyja nekik a menny szabad meghódításának örömét. Az örökkévalóság forgott kockán: egy egész örökkévalóságon át úgy élhettek volna, mint Isten gyermekei, mint maga Isten, teremtőként (az ő mindenhatóságban való részesedés által), saját boldogságuk megteremtőiként.

Ugyanolyannak látta a világot, amilyennek én, de Ő nem kételkedett.

Elégtelenség és szomorúság érzése töltötte el mindenért, ami a veszébe rohan, s éjszaka – miközben imádta a mennyet fent az égben és a mennyet önmagában, ahol a Szentháromság, az igazi Lét lakozott –, a konkrét Mindent szemlélte, míg odakint az utakon a múlandó semmi tűnt tova.

Én is úgy teszek, ahogyan Ő, hogy el ne szakadjak az Örökkévalótól, a teremtetlen világtól, amelyben a teremtett világ gyökeredzik, és amelytől minden létező élete függ, hogy el ne veszítsem hitemet a Fény végső győzelmében a sötétség felett.

Róma útjain járok, de nem akarom nézni a várost. Szemlélem a bennem lakozó világot, és belekapaszkodom abba, aminek léte és értéke van. Teljesen egyggyé válok a bennem

¹ Chiara Lubichnak ez az írása – melyet a szerző újra átnézett – 1949-ben jelent meg a „La Via” című lap 36. számában.

nyugvó Szentháromsággal, aki örök fényével beragyogja lelkemet és teljesen betölti azt a szentekkel és angyalokkal népes mennyországgal. A szentek és angyalok pedig nem függenek sem tértől sem időtől, és kicsiny lényemben mindannyian találkozhatnak a Hárommal a szeretet egységében.

És kapcsolatba lépek a Tűzzel, amely átjárja egész, Istentől kapott emberségemet, és másik Krisztussá, másik Istenemberré formál engem az Ő istenségében való részesedés által. Így emberségem egybeolvad az istenivel, és tekintetem nem élettelen többé, mert pupillámon, ezen a lélekre nyíló ablakon keresztül nézem a világot és a dolgokat. Ha Istent hagyom élni magamban, akkor a pupillámon keresztül áthatol mindaz a fény, amely bennem van. De ekkor nem én nézek többé, hanem Krisztus néz bennem, és újra látja a vakokat, akiknek megnyithatja a szemét, a némákat, akiknek szóra nyithatja ajkát, a bénákat, akiket újra megtaníthat járni. Vakokat, akik nem látják Istent magukban és maguk körül; némákat, akik képtelenek Isten Igéjét kiejteni, noha ott szól bennük, és a testvérekhez is szólhatna általuk, hogy ráébressze őket az Igazságra. A mozgásképtelen bénákat, akik nem veszik figyelembe az isteni akaratot, amely a szívük mélyéről örök mozgásra, az örök Szeretet mozgására sarkallja őket, amelyben ha továbbadjuk a tüzet, magunk is lángra lobbanunk.

Így, ha újra kinyitom a szemem, és a külvilágra tekintek, immár Isten szemével látom az emberiséget; Istenével, aki *mindent elhisz*, mert Szeretet.

Meglátom és felfedezem a többiekben is ugyanazt a Fényt, amely bennem él, önmagam igazi valóságát, a többiekben rejlő (eddig esetleg szégyenlősen rejtegetett, leplezve titokban tartott) igazi énemet. S most, miután rátaláltam önmagamra, újra egyesülök énemmel, Szeretetéként és Életként feltámadva a testvérben.

S életre keltem a testvérben Jézust, egy másik Krisztust, egy másik Istenembert. Így testvérem is az Atya jóságának megnyilvánulása lesz itt a földön, ő is Isten szemével fog tekinteni az emberiségre. Így kiterjesztem a bennem lévő Krisztust a testvérré, és létrehozom Krisztus Misztikus Testének élő és teljes sejtjét, élő sejtet, Isten fokolárját, amelyben ott él a továbbadásra váró Tűz és a Fény.

Isten az, aki kettőnket eggyé tesz úgy, hogy harmadikként maga alkotja kettőnk kapcsolatát: ez a köztünk lévő Jézus.

Így a szeretet áramlik közöttünk, és természeténél (a közösség beléoltott törvényénél) fogva tüzes folyamként magával ragad mindent, amit mindketten birtoklunk, hogy közössé tegye lelki és anyagi javainkat.

Ez tényleges és látható tanúságtétel az eggyé tevő szeretetről, az igazi szeretetről, amely a Szentháromság szeretete.

Akkor valóban a teljes Krisztus születik újjá bennünk és mindkettőnkben külön-külön valamint közöttünk is.

És Krisztusban jelen van az istenség és az emberség teljessége, megtalálhatjuk benne az emberi lét legkülönfélébb megnyilvánulásait, melyeket teljesen átjár az isteni valóság, és melyekkel az örök cél szolgálatába szegődik: Isten szolgálatába, az Ő országának érdekeiért. Ő pedig mindenek felett uralkodó Atya, aki az összes javát szétosztja gyermekei között, kiket különbségtétel nélkül szeret.

* * *

Azt hiszem, ha hagynám, hogy Isten éljen bennem, és hagynám, hogy Ő szeresse magát a testvéreimben, akkor sokakban felfedzné Önmagát, és sokak tekintetében felragyogna az Ő fénye, kézzelfogható jeleként annak, hogy Ő uralkodik bennük.

És ez a Tűz, az örök Szeretet szolgálatában minden esendő felemésztő Tűz, egy szempillantás alatt elterjedne Rómában, hogy feltámassza a keresztényeket, s hogy ezt az ateizmustól kihűlt korszakot a Tűz korszakává, Isten korszakává változtassa.

De meg kell hogy legyen bennünk a bátorság ahhoz, hogy ne nyúljunk más eszközökhöz, amikor a letűnt korok dicsőségét idézve szeretnénk újra életre kelteni a kereszténységet, vagy legalábbis alárendelt szerepet kell szánunk az ilyen eszközöknek.

Arra van szükség, hogy Istent újra életre keltsük és életben tartsuk önmagunkban, és hagyjuk, hogy mint az Élet, kiáradjon belőlünk másokra, és feltámassza a halottakat.

S azáltal, hogy szeretjük egymást, életben tartjuk Őt magunk között. Ahhoz, hogy szeressük egymást, nem kell nagy zajt csapnunk: a szeretet annyit jelent, hogy meghalunk önmagunknak (és a halál csend) és Istenben élünk (és Isten az a csend, amely beszél).

És ez forradalmasítja az élet minden területét: a politikát és a művészetet, az oktatást és a vallást, a magánéletet és a szórakozást. Mindent.

Isten nem úgy van jelen lelkünkben, mint a feszület, amely sokszor pusztá kegytárgyként függ egy iskolai osztályterem falán. Ha életre keltjük, élő Istenként van bennünk, mint minden emberi és isteni törvény alkotója, melyek mind az Ő művei. Isten örök Mesterként a szívünk mélyén sugall mindent, megtanít arra, hogy mi az örök és mi a múlandó, és mindennek értéket ad.

De ezt csak az érti meg, aki másokban élve élni hagyja Őt önmagában, aki megéri, hogy az élet szeretet, mely ha nem áramlik, nem él.

Fel kell támasztani Jézust az örök Városban, s elvinni Őt mindenhová. Ő az élet, a teljes élet. És ez nem csak vallási kérdés...² A jelen kor gyakorlati eretnoksége az, hogy Istent elválasztják a teljes emberi élettől és az embert valami olyannak vetik alá, ami kevesebb nála, s Istent, aki Atya, messze számúzik gyermekeitől.³

Nem, Ő az *Ember*, a tökéletes ember, aki magába foglal minden embert, minden igazságot és ösztönzést, amelyet az emberek megérezhetnek, hogy felemelkedjenek saját helyükre.

És aki megtalálta ezt az Embert, az megtalálta minden emberi és isteni probléma megoldását. Elég ha szereti Őt.

*Az Egység Kultúrája 2002/1
Nuova Umanità 1995/6
Fordította: Tóth Ilona*

² Sokszor úgy gondoljuk, hogy az evangélium nem old meg minden emberi problémát, s csak a kizárólag vallásos értelemben vett Isten Országát hozza el. De ez nem így van. Természetesen nem a történelmi Jézus, vagy Jézus mint a Misztikus Test Feje old meg minden problémát. Ezt a mi-Jézus teszi, az én-Jézus, a te-Jézus... Az emberben, az adott konkrét emberben Jézus az, aki hidat vagy utat épít, amikor ebben az emberben Jézus kegyelme jelen van. Jézus minden ember legigazabb és legmélyebb személyisége. Ugyanis minden ember (minden keresztény) inkább gyermeke Istennek (ami azt jelenti, hogy egy másik Jézus), mint saját apjának. És mint másik Krisztus, az Ő Misztikus Testének tagjaként, minden ember jellegzetes hozzájárulását adja a különböző területeken: a tudomány, a művészet, a politika terén... Így folytatódik a megtestesülés, a teljes megtestesülés, mely Krisztus Misztikus Testének minden Jézusára vonatkozik.

³ Az embert, a maga összes dimenziójával és emberi képességeivel nem megtagadni, hanem felemelni kell. A megújult, az „új” teológia mellett (mely a Krisztus Misztikus Testében megélt szentháromságos életen alapszik) szükség van egy új tudományra is, egy új szociológiára, új művészetre, új politikára...: hogy minden új legyen, mert Krisztusé, mert az Ő Lelke újította meg. El kell jönnie egy új humanizmusnak, ahol valóban az ember áll a középpontban, az az ember, aki elsősorban Krisztus, Krisztus az emberekben.